

Російський солдате, навіщо брехати,
Що йшов в Україну ти не воювати?
Навіщо казати, що йшов на чужину
Когось і від чогось, й чомусь захищати?

Ви самі в це вірите? Хоч щось розумієте?
Чи мозок затьмарений зовсім?
Прийшовши сюди ви стаєте ганьбою
Не буде вам прощення, «гості».

Ніхто вас не кликав, ніхто не чекав
Ви самі зреклися пристойності.
Загрозу несете як нам, так і вам
Відкрийте вже очі, безсовісні.

За пропащим «царем» ви йдете всі як скот,
Замість мізків у вас пропаганда.
То чого ж ви хотіли? Вшанування? «почёт»?
Ех... не на тих ти напав, москаляка.

Стратегічні об'єкти - це мирне населення? Чи може лікарні? Чи
школи?
Чи може чекаєте, що складемо ми зброю?
Відповідь - не бачити України вам більше, ніколи!

Тепер знає весь світ хто такий ваш теран,
Що несе лиш розруху, страждання й обман.
Він безжальний і збочений своєю метою,
Не забудем НІКОЛИ! НІКОЛИ! НІКОЛИ!

Не забудем і як друзі
довго думають й гадають,
Чи закрити наше небо
Поки діти в нас вмирають.

І коли у мене запитають,

чи шкода мені російських солдат,
Відповім: забагато Україна страждає,
Щоб змогла я сказати - так.

Шкода лиш, що у нашому столітті
Не зміг народ ваш через себе переступити:
Відкрити рота, сказати правду
І не вірити вже у ту пропаганду.

Російський солдате, не йди воювати,
Подумай про батька свого і про мати.
А як не почуєш цієї поради,
То йди як і «русский военный корабль».